

Розе Рупа

У једном лепој земљи и лепом граду живеле су девојчице Ана и Леа са мамом у кући са великом баштом пуном цвећа. Биле су добре и углавном послушне, али нису желеле да једу ништа осим слаткише и зато су биле помало буцкасте.

Њихова мама није била срећна због тога, па их је упозоравала да ће их прогутати розе рупа. Ана и Леа су питале маму: „А шта је то розе рупа, да ли тамо живи страшно чудовиште?“ Увек би се после тога кикотале. Мама је одговарала: „Ту рупу контролише поврће. Оно тачно види да ли деца једу здраво или не. Ако не једу здраво, рупа ће их прогутати.“ Ана и Леа су се само смешкале.

Када су једне вечери легле да спавају и склопиле очи, нашле су се у великом затвореном тобогану, розе боје. Вожња је трајала пар минута. Одједном су пале на розе под. Када су устале, са леве стране су виделе седам врста поврћа. Љутито су их гледале паприка, лук, броколи, тиквица, две близнакиње ротквице и плави патлиџан. Са десне стране је стајало пет слаткиша: велика чоколада, наранџаста бомбона, жута лизалица, кекс и торта од карамеле. Окице су им засијале од среће и одмах су пожелеле да се мало засладе.

У том тренутку поврће је питало сестре: „Зашто се не храните здраво, него једете те нездраве слаткише?“

Сестре нису стигле ништа да одговоре, јер им је реч прекинула чоколада: „У напад!“

Почела је борба поврћа и слаткиша. Скакали су једни на друге и гурали се.

Слаткиши су говорили: „Треба да се хране нама, а не вама! Ти, броколи, тако непријатно миришеш. Фуј!“

Поврће је викало у глас: „Нетачно! Треба да се храни нама, јер смо ми здравији!“

Броколи је у позадини добацавао: „Од вас могу да добију каријес и дебео стомак, а ми их бранимо од вируса и бактерија, што ви никада нећете моћи!“

Девојчице су уплашено стајале и питале се како ће се све ово завршити.

Онда их је броколи питао: „Кога ћете ви изабрати?“

Придружила се торта: „Наравно да ће изабрати нас.“

Ана је промрљала: „Како је могуће да ви причате? Где смо ми то?“
„Ви сте у Розе Рупи“, рекла је тиквица. „Ово је место где живи храна. У другим деловима живе ликови из цртаних филмова, игрица и прича. Све је то наш Дечији Град.“
„Имате ли владара?“, питала је Леа.
Са неба је одједном долетео једнорог. Сви су ућутали. Девојчице су се чудиле.
„Ја сам владар, моје име је Шљокица“, казао је једнорог. „Ја сам заштитник града и решавам сукобе међу његовим становницима или проблеме који настану кад овде дођу деца.“
Ана и Леа га замолише да им помогне и да престане свађа која је настала због њих.
„Насиљем се ништа не решава!“, рече једнорог.
„Шта је твој савет?“, упиташе слаткиши.
„Сва деца, па и Леа и Ана, треба прво да поједу поврће и све што им мама спреми за ручак, а онда могу мало да се засладе слаткишима.“ Поврће је одушевљено узвикнуло: „То је одлична идеја!“ Нездрави слаткиши су схватили да и они морају да се сложе, јер су знали да деца могу имати пробелеме ако их превише једу. „У праву је Шљокица, поврће је важније“, сложила се чоколада. Ана и Леа су рекле да нису желеле овај сукоб и да би волеле да пробају различите врсте поврћа. „И воћа“, довикнула је јагода која се туда шетала. „Немојте сад и ви“, унервозила се лизалица. „Нећемо“, додала је трешња. „Ми смо само у пролазу. Ђао!“ Шљокица је поздравио воћке и рекао девојчицама: „Упамтите, воће је једнако важно као и поврће. Сада је време да се вратите кући.“
Девојчице су се пробудиле, погледале једна другу и питале се да ли је све то био само сан: „Ма, није могуће.“ „Каква Розе Рупа, то не може постојати.“ Ипак, кад су одлазиле у школу, Леа је рекла: „Мама, желимо да нам за ручак спремиш броколи!“ „Чекаће вас кад се вратите из школе“, казала је мама. „Ово је укусније чак и од слаткиша!“, говорила је Ана за ручком. Леа се сложила и насмејала. Мама је била задовољна што има овако дивне и добре девојчице. Розе рупу више нико никада није споменуо.

Ања Адашевић IV₅

Кендра Ким Митровић IV₃

Принцеза Нур

У једној земљи, скоро на самом крају света, владао је племенит и мудар Цар. У тој богатој земљи народ је поштовао Цара и његову супругу. Умео је често да разговара са својим поданицима, како у палати, тако и на улици.

Царски пар је имао само ћерку. Пошто су је добили касно, назвали су је Нур, што значи светлост. Мала Нур је имала смарагдно зелене очи и црну дугу косу са крупним локнама. Увек је била насмејана, и својим родитељима је била највеће благо. Нур је брзо показала да је свашта занима. А како Цар није имао друге деце, својој ћерки је пружио најбоље образовање. Сваки нови учитељ би одмах приметио да принцеза брзо учи.

Године су брзо пролазиле, Нур је расла и израсла у лепу и паметну девојку. Требало је наћи будућег царевића који ће волети и принцезу и народ те богате земље. Сви су знали да је то најбогатија земља. Дивног воћа је било свуда, чисте дивне воде, необичних птица које су биле потпуно слободне. Сви су живели спокојно.

Страхиња Пешић IVз

Многи су просили руку младе принцезе, а уједно се дивили свим лепотама земље. Цар као да није желео да неко преузме престо, плашио се шта би било са њим и његовим народом. После неког времена појавио се млади краљевић, који се веома допао принцези. Били су сличних година. А саму Нур је одушевио јер је познавао нову игру коју је она са радошћу играла. То је био шах. Нур га је без проблема победила више пута. То је младом племићу још више привукло пажњу и интересовање.

Кад је Цар чуо, био је веома љут. Није желео да земљу води неко ко је рођен у сиромашној земљи.

Нур је покушала да разговара са оцем: „Оче, он је веома паметан и образован младић“, али Цар је само одмахнуо руком. Још неко време долазили су разни просци, али цар је сваком нашао замерке. После годину дана, просаца више није било.

Наредне године земљу је задесило нешто веома необично. Дуго је било суше, биљке нису рађале плодове као раније. Извори су пресушили. Животиње и људи су почели да пате. Причало се да је за све крив Цар, који је одбио сваког просца, али и да су странци завидели тако богатој земљи, што је довело до страшног проклетства.

Цар је позвао најмудрије и најпаметније из своје велике земље, али, одговора није било. Онда је позвао врачеве којима је веровао. Сви су предлагали да траже помоћ суседних краљевства. Цар је био толико поносан да је једва пристао. Послао је паметне људе царства у друге околне земље по помоћ и савет. Неки су на том путу страдали, а они који су се вратили, праву помоћ нису донели, тек нешто хране и воде, али само за кратко време.

Нур је решила да она оде до последње земље која је била најсиромашнија од свих. Замолила је оца да је пусти. Он је био бесан, плашио се да се неће вратити жива.

Освануло је мирно јутро и Нур је решила још једном да покуша: „Оче, молим те, пусти ме да покушам. Морамо да помогнемо нашем народу. Ти си стар и не можеш на тако далек пут. Обећавам да ћу се вратити.“ Цар је пристао.

На путу ка далекој земљи принцеза са пратњом се носила са разним недаћама. Често су остајали без хране и воде. Спавали су на земљи. Ноћи су биле веома хладне, а дани веома топли. Сви су се осећали као да их води нека невидљива сила. Сматрали су да је то због принцезе и њеног имена. Да је она њихова светлост.

Када су стигли у далеко краљевство, приметили су да изгледа као њихова земља. Некако пуста. Било је мало дрвећа и воћа на њима, у ретким шумама је било мало животиња. Реке су биле плитке. Зато су је и сматрали сиромашном.

Када су примљени у палату, Нур је видела једно познато лице. То је био млади краљевић кога је пре коју годину победила у шаху. Знала је да немају времена и да мора да каже зашто су дошли у изненадну посету. Када је краљ чуо, био је зачуђен и љут на старог цара, јер није тражио прво помоћ од њега. Принцеза је тужно рекла да је разлог сиромаштво њихове земље и да је цар одбио његовог сина за зета. Краљ се на то насмејао. Замолио је принцезу и њену пратњу да га следе. Убрзо су се нашли у великој просторији пуној жита, следећа је била пуна трске, следећа памука, па урме и тако редом.

А онда су се нашли у собама пуним воде. Принцеза је била у чуду. Запитала је: „Како сте ово успели, одакле толико хране?“ Краљ је рекао: „Све што је вишак, сељани донесу овде. И ту се чува ако буде великих суша. Та храна се после свима дели на једнаке делове.“ Принцеза је била захвална.

Цар је био пресрећан када је видео своју Нур, своју Светлост. Принцеза не само да се жива вратила, већ је донела лепе вести из краљевства и богате поклоне за народ. Највредније је било знање које је поделила са свима.

Од тада се све лепо планирало, нису седели и чекали да плодови сами падају, већ су сви вредно радили. А млади краљевић је заслужио руку принцезе и обећао да ће водити земљу као што је његов отац водио своју.

Невидљиви замак

Прошло је седам векова од када су се принц Филип и Успавана Лепотица венчали. За то време много тога се променило у целом свету, па и у Бајкограду у коме и данас живе потомци оних људи о којима читамо у бајкама.

И десило се тако да и данас имају имена својих чувених предака, али им је живот другачији. Ела - Пепељуга је популаран модни дизајнер, Бела - писац за децу, а Снежана - светски позната куварица. Њихова царства нису државе, него велики послови. Тако је Аурорино царство позната фабрика чоколаде у којој ради и њен муж Филип.

Промениле су се и виле, модерна Грдана живи мирно и повучено на раскошном имању поред језера. Аурора и Филип су је често посећивали. Волели су да побегну од градског живота и да време проведу далеко од буке и гужве. Аурора је уживала да прави забаве поред језера за своје другарице - остале пословне принцезе.

Међутим, Филип ова дружења није много волео. Занимали су га само слава и богатство. Постао је похлепан и зао и желео да фабрика буде његова. Он је потомак злог чаробњака Саурона који је страдао од руке оног Филипа који је пољупцем пробудио Успавану Лепотицу. Вековима је његова породица спремала велику освету Аурориној породици. Модерни Филип се оженио Аурором баш због њеног богатства и смишљао је како да се отараси жене и добије наследство.

Једино је Грдана од свих приметила да се Филип чудно понаша и убрзо је открила његово порекло, али није знала да он поседује веома јаке чаробне моћи. Покушала је да са њим разговара, али без успеха. Када је схватио да Грдана зна његову тајну, Филип је одлучио да употреби своје моћи и затвори је у невидљиви замак. Једне вечери је успео да је надмудри и да оствари свој злокобни план.

Следећег дана је Аурора, по целом имању, без успеха, тражила своју добру вилу. Свуда је претраживала: у кулама, летњој кухињи, кућици поред језера...

Филипу се ово учинило као идеална прилика да, поред Грдане, заувек зароби и своју жену. Помислио је како ће на тај начин коначно остварити своју злу намеру - да цело богатство буде само његово. Због тога је, када га је Аурора уплашено питала да ли је негде видео Грдану, најљубазнијим гласом рекао:

- Чини ми се да сам је видео. Отишла је у шетњу по шуми.

Аурора је одмах кренула на ту страну. Међутим, што је дубље улазила, шума је постајала све мрачнија и тамнија, као да је одједном пала ноћ. Спремала се олуја. Ветар је хучао, чули су се звуци који су је плашили, гране су се повијале до земље. Филипове моћи су се увећавале како је све више расла његова жеља да Аурора нестане. Она се саплитала, падала и устајала, све док је, изненада, једно дрво није зграбило и заробило. Док је покушавала да се ослободи, око ногу јој се увијао бршљан. Била је потпуно беспомоћна, никако није могла да се ослободи.

Изненада, из густе таме је изронио пар цаклећих очију, које су јој се полако приближавале. Била је скамењена од страха. Када се мало навикла на мрак и таму, схватила је да очи припадају вуку. Још више се изненадила када је схватила да вук може да говори. Рекао јој је:

- Нема разлога да се плашиш. Могу ти помоћи ако решиш моју загонетку. Она гласи: „Мудра сам и пуно тога знам, али не говорим.“

Аурора је размишљала неколико тренутака, а онда се досетила да је исту загонетку учила у школи.

- Знам решење! То је књига!

Изненада, ветар је престао да дува, тамни облаци су се разишли, а гране које су је заробиле, нагло су попустиле свој стисак.

- Ако решиш и следећу загонетку, открићу ти где је Грдана. Пажљиво слушај: „У мојој кући има много станара, кров ми је или бео или зелен.“

Овај задатак је био тежи од претходног и њој је требало више времена да одговори.

- Шума.

Пред њом се створио тајанствени замак, у коме је видела Грдану како покушава да се ослободи.

- Сада следи трећи и најтежи задатак. Ако га успешно решиш, твоја добра вила ће бити на слободи.

- Спремна сам.

- Загонетка гласи овако: „Људи чувају мене, а ја сам чувар“.

Аурора је морала да размисли неколико минута. Знала је да Грданина слобода зависи од њеног одговора.

- То је кључ.

Ниоткуда, у руци јој се створио необичан кључ. Знала је да ће помоћу њега ослободити Грдану од злих чини. Тако је и било. Оног трена када је ставила кључ у браву, сва магија је нестала, замак се распршио у прах, а Грдана је била слободна. Вук који је стајао поред ње постао је прелепи младић.

- Принц Вук! Младићу, најзад си поништио клетву. - узвикнула је Грдана.

- Какву клетву? – питала је Аурора.

Младић је одговорио:

- Пре много векова помогао сам чаробњаку Саурону да победи Грдану у једном окршају. Грдана ме је проклела да вековима лутам у простору и времену све док не помогнем њеном потомку да савлада зло породице Саурон.

Када је сазнала истину, Аурора је одлучила да не буде осветољубива. Њен једини захтев је био да принц Филип заувек напусти град и он је сада у Кини. Аурора, која није волела живот у граду, преселила се у кућу на Грданином имању. Проводила је сваки слободан тренутак у шетњи и истраживању пророде. Друштво јој је правио Вук, који је постао њен најбољи пријатељ. Ела, Бела и Снежана су долазиле викендом са својим породицама. То је била прилика да сви пробају нове специјалитете, цртају моделе хаљина за нову сезону и деци причају бајке.

Simona – čuvena Pepeljuga

Nije bilo tako davno, desilo se svega pre nedelju dana. Devojka po imenu Simona slikala se za instagram. Ona je poznata influenserka i prepoznatljiva je po svom neobičnom stilu oblačenja i po specifičnoj šminki. Nosila je samo markiranu odeću i uklapala je čudne kombinacije i tako reklamirala nekoliko poznatih modnih kuća. Imala je lepu plavu kosu, zelene oči i pegice koje se obično nisu videle jer ih je pokrivala jakom šminkom.

Simona je rano ostala bez oca i majke i od tada je živela sa tetkom Jelenom i njenim ćerkama bliznakinjama, Anastasijom i Gizelom. Devojčice su bile istih godina. Kako su odrastale, bilo je jasno da je Simona najlepša i sestre su zbog toga bile ljubomorne na Simonu. Već godinama su koristile svaku priliku da pišu negativne komentare o Simoni na društvenim mrežama. Kada su završile srednju školu, Simona je počela da radi kao voditeljka emisije koja se bavi modom, a Anastasija i Gizela su radile u supermarketu u kom je radila i njihova majka Jelena i bile su još više ljubomorne na Simoninu karijeru.

Tetka i njene ćerke su na svaki način iskorišćavale Simoninu popularnost, pa se ona osećala kao Pepeljuga. Kako je Simona imala popust u određenim prodavnicama, kupovala je odeću i obuću i za tetku i sestre. Baš ovih dana je Jelena kupila najnoviji model Gucci cipela.

Bila je subota i dok je Simona snimala live za Tik Tok, Jelena je ušla u sobu i bacila cipele na pod: „Sada ćeš ti ove štikle nositi jer meni su male. Otići ćeš u tržni centar i kupićeš mi nove, već danas.“ Onda je izašla iz sobe zalupivši vratima. Devojka je pogledala komentare. Mnogo ljudi, njeni fanovi, pisalo je o tetkinom ponašanju i pitali su Simonu da li je dobro i da li joj treba pomoć. Rekla je da je dobro. Videla je da njene sestre gledaju live i da su napisile nekoliko uvreda na njen račun, ali nije htela da o porodici raspravlja na Tik Toku.

Uzela je cipele i iste sekunde je smislila odevnu kombinaciju koju će nositi uz njih. Isključila je Tik Tok i obukla se i našminkala. U tom trenutku su sestre ušle u sobu i dobacivale podrugljivo: „Kakve su ti to cipele?“ „Pre bi umrla, nego bila viđena u tim cipelama“. Simona se nije osvrtna na provokacije, fino ih je zamolila da izađu i razmišljala o tome koju torbu da nosi, Gucci ili rančić iz Zare. Kada se odlučila za ceo stajling, otišla je u tržni centar da kupi drugi par cipela. Iako su tetka i sestre bile neprijatne prema njoj, one su joj bile jedina porodica i Simona je mislila da ne treba da se sa njima svađa. Verovala je da će se njihovo ponašanje promeniti kad shvate da ona želi da im bude prijatelj.

Kada je završila kupovinu, prošetala se po tržnom centru. Fanovi su prilazili da se slikaju i odmah su kačili fotke na instagram i to sa tekstem: „Moderna Pepeljuga kupuje štikle za zlu tetku. Ua za tetku!“ Jelena, Anastasija i Gizela su bile užasnute, kad god su mislile da su joj učinile nešto nažao, ispalo je da je Simona pobedila.

Sledeća nedelja je prošla u pripremama za odlazak na otvaranje velike izložbe fotografija i video klipova najpoznatijeg jutjuberu na Balkanu Stefana. Simona je ćutala dok su tetka i sestre pričale o mladiću i o tome kako će on fotografisati najlepše devojke i učiniti ih poznatim u svetu društvenih mreža. Anastasija i Gizela su pripremale outfite i stalno tražile da im Simona nešto kupi.

Kad je došlo veče izložbe, Jelena, Anastasija i Gizela su se spremile i otišle. Nisu ni pitale Simonu da li želi da je povezu. Simona se, naravno, nije obazirala na to. Uzela je Gizelin električni trotinet i odvezla se njime. Za to veče ona se podošišala i promenila način šminkanja tako da je izgledala potpuno drugačije nego inače. Obukla je i potpuno drugačiju vrstu odeće, nešto što je sama dizajnirala, jednostavnu ljubičastu haljinu sa perlama u obliku lančića, a umesto štikli, ljubičaste platnene patike sa srebrnim perlama. Nosila je već godinama sočiva, ali ove večeri stavila je naočare sa ljubičasto srebrnim okvirom.

Na izložbi su svi bili očarani njenim izgledom i pitali se ko je ta nepoznata devojka. Izdvajala se od ostalih koje su sve htele da liče na nju, čuvenu influenserku, a ona je te večeri donela novi modni trend. Jutjuber je fotografisao nekoliko devojaka, a onda je prišao Simoni i zamolio je da sa njom napravi instagram priču. Ona je pristala i zajedno su proveli deo večeri dok je publika pratila video program. Anastasija i Gizela su bile besne zbog pojave nepoznate devojke i kada su shvatile da ih Stefan neće fotografisati, rešile su da odu kući.

Simona je videla kako ljutito razgovaraju sa majkom i izlaze iz hale. Znala je da je vreme da i ona krene. Nije želela da tetka i sestre odmah otkriju ko se krije iza nove zvezde društvenih mreža. „Moram da idem, već je kasno“, rekla je mladiću i potrčala ka izlazu. Prelazila je preko rešetaka na betonu i desna patika se zaglavila.

Mladić je trčao za njom, pa se izula i nastavila do mesta gde je ostavila trotinet. Dok je mladić uzimao patiku, ona je već nestala. Kako je bila gužva u saobraćaju, stigla je do kuće pre tetke i sestara, preobukla se i stavila traku na kosu da se ne vidi nova frizura.

Jutjuber je na instagramu tražio devojkicu koja nosi neobične patike, ali nije mogao da je nađe. Odlučio je da zove influencerke i njihove drugarice na videocall. Pozvao je čak i Simonine sestre, ali niko nije ništa znao o tajanstvenoj devojkici. Pomislio je da zove i Simonu i čudio se kako je nije te večeri video na izložbi. Onda mu je pala čudna ideja na pamet. Detaljno je razgledao fotografije koje je snimio te večeri i uporedio ih sa fotografijama na Simoninom instagramu. Dve devojkice su nekako ličile, smejale su se na isti način, imale su iste poze, istu boju kose i očiju.

Sutradan je poslao Simoni poruku da želi da joj pokaže izložbu pošto nije došla prethodne večeri. Simona je otišla i mladić joj je rekao da je prepoznao i da želi da joj vrati patiku. „Sviđa mi se prava Simona, mnogo više od modne zvezde“, rekao joj je. „I ti se meni sviđaš“, priznala je Simona. Onda su se slikali za instagram story, a nakon toga su napravili i mini vlog za Jutjub.

Simona više nije živela sa rođakama, vratila se u kuću svojih roditelja i živela je sama. Pokrenula je svoju modnu kolekciju „Pepeljuga“, a na instagramu je promovisala domaće dizajnere i savetovala devojkice kako da pronađu svoj stil, a da ne kopiraju druge. Zajedno sa Stefanom na Jutjubu je pravila emisije u kojima je predstavljala devojkice uspešne u nauci, sportu, umetnosti.

Stefan i Simona su postali najbolji drugari ili, možda, dečko i devojkica.

Паметан принц

Једном давно живео је један принц по имену Вук. Имао густу црну косу, плаве очи боје ведрога неба и волео је да носи бело одело. Много је читао и знао је како да реши сваки проблем. Помагао је људима да реше свађе и разне сукобе и сви у краљевству су га волели. Дошло је време да се жени и одлучио је да пође у потрагу за лепом и добром принцезом.

Дуго је јахао до суседног краљевства и стигао до дворца, чију је лепоту кварило ђубре разбацано свуда наоколо. Младић се чудило тој слици и хтео је да сазна шта се дешава. Оставио је коња крај замка, представио се стражару и питао да ли може да уђе у замак. Стражар је одговорио да је краљ тужан и да не прима посету.

- Зашто је краљ тужан?

- Његову ћерку је отео змај.

- Како се то десило?

- Краљева војска је данима одлазила у шуму да тражи место погодно за ново насеље. Овде код нас се накупило много смећа и хтели смо да нађемо нови дом. План је био да исечемо шуму и направимо село у коме неће бити отпадака и старих ствари. У срцу шуме живи страшни змај. Наљутио се на војнике и терао их је својим крилима и страшним крицима, али се они нису обазирали. Једног дана су понели секире и решили да секу дрвеће. Тада је змај дошао до замка, отео принцезу и однео је у своју пећину. Сада више нико не сме да иде у шуму, а краљ не зна како да избави своју кћи.

- Кажи краљу да могу да му помогнем и да треба да разговара са мном.

Стражар је пренео краљу младићеве речи и он је пристао на посету. Богати краљ је дочекао Вука седећи на свом престолу тужан и забринут.

- Можеш ли ти да победиш змаја? – питао је краљ.

- Можда и не морам да убијем змаја. Понекад је довољан разговор да би се решио проблем.

- Ако ослободиш моју предивну ћерку, биће твоја жена – обећао је краљ.

- Ако је вратим, урадићете онако како вам она каже.

- Урадићу све како она каже!

Вук је кренуо према шуми. Наишао је на три пута. Чуо је неки глас, гледао је лево и десно, али није видео никога.

- Погледај горе! – рече глас.

Принц угледа малу сову са великим очима и раскошним перјем.

- Ако планираш да идеш другим или трећим путем, то ти неће ваљати.

- Како то знаш? - упита принц.

- Ова шума је мој дом. Сваког дана је истражујем. Понекад чујем свађу и помажем другим животињама да реше неспоразуме.

- И ја тако помажем људима. Моје име је Вук.

- Моје име је Белгеј. Откуд ти у овој шуми? Није баш да има људи у њој.

- Желим да помогнем краљу и разговарам са змајем. Овог пута треба да решим сукоб између људи и животиња. Можеш ли ми помоћи, ти сигурно познајеш змаја.

- Познајем. Он ме је и послао да те дочекам. Треба да знаш да је змај једно фино створење. Велики је и уме да бљује ватру, али је, иначе, сасвим питом. Девојка је добро, не брини.

- Да ли је змај љут на људе јер су хтели да секу дрвеће?

- Јесте.

- Да ли ће пустити принцезу ако краљ одустане од сече?

- Наравно.

- Води ме до змаја, мислим да знам решење.

Вук и сова Белгеј су наставили путем који је сова добро познавала.

Стигли су до пећине у најгушћем делу шуме. Принцеза је шетала испред пећине, а змај је седео на трави и испуштао облачиће дима. Сви заједно су дуго разговарали, а онда су се принцеза и Вук вратили у замак. Краљ је био пресрећан што му се кћи вратила. Онда му је она испричала како је Вук успео да је избави.

- Договорили смо се да војници неће дирати шуму. Они треба да помогну сељанима да се цело краљевство очисти. Онда ће сви видети колико је лепа наша земља.

Краљ је позвао све становнике краљевства и објаснио шта је решење. Неколико дана трајало је велико спремање краљевства. Све што је могло да се искористи за ђубрење земљишта сакупљено је и однето на њиве. Стара одећа и обућа нашла је нове власнике, све што је било од дрвета искоришћено је у пећима. Камење и цигле и оно што није могло никако да се искористи, постављено је на уласку у шуму. Принцеза и Вук су од тога направили споменик који је постао симбол мира између људи и змаја. Змај је постао заштитник краљевства. Вук се оженио принцезом и остао у тој земљи у којој је се и данас сви поносе уређеним и чистим селима и градовима.

Филип Феђа Павић IV₅

Марија Даскаловић III₃

Снежана и Флоријан

Куцнуо је час. Снежана се удаје за принца Флоријана. Њихово венчање ће се одржати у царској палати следећег дана. Патуљци су трчали унаоколо и припремали свечану салу за венчање. Све је изгледало божанствено. Под је био угланцан и спреман за плес. Ту је био и сто са храном. Било је много хране, разних пита и воћа на штапићу преливени чоколадом и других специјалитета. Торту на пет спратова била је украшена цвећем од чоколаде, а на врху су биле мале скулптуре Снежане и Флоријана. На венчање су младенци позвали све своје пријатеље и другове из Краљевске школе. У тој школи Снежана и Флоријан су подучавали децу борилачким вештинама. Снежана је била одлична у том спорту и често је побеђивала Флоријана.

Био је диван дан и сви гости су стигли. У тренутку када је венчање требало да почне, појавио се непозвани гост. То је била зла краљица вила Миљана. Зграбила је у лету принца и одлетела са њим у свој замак. Миљана се некада давно доселила у далеки део краљевства који је био пуст. Тамо је живела сама и сви су је сматрали злом. Није се дружила са људима из краљевства, њени су пријатељи били виле и чаробњаци из других земаља.

Сви су били изненађени. Снежана је замало заплакала, али је схватила да не треба да стоји и тугује. Морала је да спаси принца Флоријана. Узела је мач и штит и кренула пут Миљаниног замка. Стигла је до једне ливаде. Ту је био мост и на њему огроман трол. Када је Снежана покушала да пређе мост, трол јој није допустио. Питала га је како може да пређе мост а он јој је рекао:

- Ако хоћеш да пређеш мост, мораш да решиш три загонетке. Прва загонетка гласи овако: Шта ујутру хода на четири ноге, у подне на две, а током ноћи на три.'

- Знам! То је човек! – рече Снежана

- Врло добро, а сада реши другу загонетку: Бела њива, црно семе, мудра глава која сеје.

- Папир и оловка!

- Гором иде не шушка, водом иде не брчка.

Снежана је добро размислила.

- Мислим да је решење сенка.

Трол се померио и пустио Снежану да пређе преко моста.

Пред њом је била шума коју је Миљана зачарала да људи не би стигли до њеног замка. Неки су се у њој изгубили пре много година и отада су се сви плашили и нису ишли на ту страну краљевства. Било је мрачно и тихо. Снежана је могла да чује само ветар како носи лишће. Помало је била уплашена. Одједном се створила чудна силуета која јој се приближавала. Била је то нека лепа жена. Препознала је своју мајку. То је био њен дух који је био видљив само у зачараној шуми. Снежана је потрчала према силуети, али се она удаљавала говорећи:

- Драго моје дете, не брини, успећеш. Принц је у великом дворцу окружен огромном мочваром у којој живи мочварно чудовиште. Оно је убило многе људе који су хтели да освоје замак. Пази се. Воли шумске боровнице и јагоде, али му краљица брани да излази из мочваре. Убери шаку бобица, лако ћеш га савладати кад их намирише. Сачекај да се спусти мост и прећи ћеш мочвару. Иза оног дрвета су два пута, иди десним.

- Хвала, мајко! – говорила је Снежана док је силуета нестајала.

Убрала је бобице, ишла десним путем и стигла је мочваре и чудовишта. Чудовиште је изашло из мочваре и кренуло ка њој. Било је огромно, са три главе, седам руку и пет ногу, са три пара црвених очију. Било је застрашујуће. Снежана се престравила, али се брзо прибрала.

- Имам нешто за тебе, дивне боровнице и јагоде из зачаране шуме. Приђи и отвори уста.

Чудовиште је било срећно, њушкало је ваздух и отварао уста. Снежана је искористила његову непажњу и секла главу за главом. Следећа препрека је била мочвара. Како је чудовиште nestало, тако је nestала и чаролија мочваре. Покретни мост се спустио и Снежана је стигла до капије дворца.

На капији је стајала Миљана.

- Зашто си отела Флоријана? – питала је Снежана.

- Надала сам се да ћеш ти отићи из краљевства и да ћу онда ја бити господарица целе земље. Тако је лепа ова земља са оне стране шуме. Твоје су моћи веће од мојих и док си ти у двору, ја не могу да имам све за себе. А и лепша си од мене. Зато сам хтела да се уплашиш и одеш.

- Шта је са овим твојим делом земље? Можеш од њега да направиш много лепши предео него што је сада. Кад би дозволила да људи живе свуда унаоколо, они би донели сву лепоту која постоји тамо иза шуме. Да ли ти имаш огледало? Знаш ли колико си лепа?

- Ха! Имам огледало.

- Погледај се и видећеш колико си лепа. Уосталом питај принца.

Миљана је довела принца и питала га ко је лепши, она или Снежана. Он је одговорио да је она најлепша вила коју је видео, а Снежана најлепша жена.

Миљани се свидео одговор. Ослободила је принца. Решила је да скине чини са шуме и пусти људе у свој део земље.

Снежана и Флоријан су се венчали, виле и људи су живели у слози у једном краљевству.

Милица Видовић IV₅

Лео, Егзи и магична шаргарепа

Некада давно у кућици у шуми живео је Лео, мало морско прасе. Његов живот је био устаљен – ради, једе, спава и тако сваког дана. Онда је једног јутра устао и изашао напоље. У почетку је било тихо, а онда је чуо пуцкетање које је постајало све гласније и све ближе његовој кући. Уплашио се и почео да паничи.

- Ко је то, ко је то?! Нисам видео никог од свог рођења!

Било је то неко мало створење, које је помало личило на њега.

- Шта беба морског прасета ради у овој шуми сама? – Лео упита створење.

- Каква беба?! Ја сам хрчак! - помало љутито одговори створење.

- Извини. Како се зовеш? И зашто си овде?

- Ја сам Егзи, хрчак херој. Волим да истражујем чудесна места, ово је моја пета авантура.

Лео љутито рече да његов дом није чудесно место и поново упита хрчка због чега је ту.

- Овде сам да пронађем магичну шаргарепу.

Збуњен, Лео упита каква је то магична шаргарепа, а Егзи одговори да је то шаргарепа која те може одвести где год пожелиш. Она је заглављена у поду великог замка у којем живи страشان џин и треба јој помоћ да одатле изађе. У том замку је и чудесна принцеза Анђела, коју је зачарао вилењак да живи у кавезу и забавља џина.

- Мој учитељ ми је рекао да морам у ову мисију да бих спасио шаргарепу и принцезу.

Лео упита хрчка да ли може да крене са њим у авантуру спасавања шаргарепе.

- Учитељ је споменуо да ћу стећи пријатеља на овом задатку. Мора да је мислио на тебе.

Али тај пријатељ треба да има велике моћи. Надам се да их имаш.

- Не знам. Нисам приметио да сам моћан.

- Па, рекао је и да ћу ја имати велике моћи, а ја их немам. Можда ћемо их заједно стећи.

Егзи и Лео су заједно кренули према крају шуме и замку. Док су пролазили шумом, чули су песму. Изгледа да су заспали, а када су се пробудили, били су заглављени међу много гранчица, као да су у замци. Покушавали су да изађу, али нису могли да извуку ноге. Изненада, Лео се сетио: „Ми смо глодари!“ Почели су да гризу дрво и успели да се извуку. Онда су поново чули необичну песму и заспали. После неког времена били су будни и налазили су се испред Леове кућице. Били су врло збуњени, али нису одустали.

Овог пута направили су чепиће за уши од цветова маслачка да не би чули магичну песму. Дуго су ходали док нису стигли до реке. Одморили су се, вечерали и провели ноћ поред реке. Следећег јутра су размишљали шта да раде. Онда се зачуо глас из воде. Била је то необична риба која је говорила.

- Чудно, ова риба звучи као мој учитељ – мрмљао је Егзи.

- Вода у реци је чаробна. Ко попије тачно десет капи воде, може да замисли жељу, али не за себе, него за неког другог, ко је поред њега. Будите пажљиви са моћима које добијете, трајаће врло кратко, тек неколико минута. Чувајте уши. Џин воли да успављује животиње музиком, а онда их ставља у замке или односи у други крај шуме. Лео и Егзи су се погледали и помислили жеље. Пожелели су да имају оружје за борбу против џина. Егзи је замислио да Лео има мач, а Лео је за Егзија пожелео лук и стрелу. Жеље су испуњене, Леов мач и Егзијев лук и стрела почели су да светле, а поред оружја била су и магична одела која су носила различите моћи. Лео је могао да лети, а Егзи да помера ствари својим мислима. Проверили су да ли су чепићи за уши добро намештени.

Наставили су пут и стигли до замка. Попели су се на прозор и унутра видели магичну шаргарепу и поред ње заробљену принцезу Анђелу, најлепше морско прасе које је Лео икад видео. Видели су и џина. Био је огроман и звао се Човек.

- Сад знам зашто си дошао код мене – рекао је Лео.

- Да, ово је и твоја авантура колико и моја.

Борба је почела. Џин је покушао да зграби Леа, али он је прескочио његову руку и попео му се на главу у покушају да га исече чаробним мачем. Егзи је одапињао чаробне стреле. Џин је махао рукама да се ослободи Леа, али није успео. Џин је био ошамућен.

Лео је скочио према Егзију и заједно су одлетели до магичне шаргарепе и принцезе Анђеле. Егзи је искористио своју моћ и померио шаргарепу толико да може да изађе из земље. Лео је отворио кавез у ком је била Анђела.

Таман када је џин почео да се буди, магична шаргарепа је отворила портал кроз који су побегли својим кућама. Лео и принцеза су стигли до Леоове куће, а Егзи се телепортовао до свог стана у граду.

Лео и Анђела су живели мирно у шуми, шаргарепа је чинила магичне ствари по свету. Егзи је наставио са својим пустиловинама, али то је већ тема неке друге бајке.

Огњен Шљукић IV₅

